

1

Snel steek ik mijn arm op.

‘Izzy,’ zegt juf Jolanda. ‘Zeg het maar. Welk idee heb jij voor een onderzoeksproject dat we met de klas kunnen gaan doen? Blijkbaar ben jij de enige, dus het is sowieso knap van je dat je iets weet.’

Gauw kijk ik de klas rond. Er heeft inderdaad niemand anders z’n vinger opgestoken. De kans is dus groot dat mijn project-idee doorgaat, maar dan moeten de juf en de andere kinderen het natuurlijk wel een goed plan vinden. Eerlijk gezegd vind ik het best eng. De Zielper die op mijn kamer zit heeft me er namelijk nadrukkelijk voor gewaarschuwd dat het levensgevaarlijk is om het idee dat ik in mijn hoofd heb voor te stellen. Maar op één of andere manier geloof ik er niets van dat de Zielpers mij kwaad willen doen.

‘Jah juuufh. Hik jheb ’n hiel goe idehh vor een projecte,’ vertel ik in mijn eigen taaltje omdat ik nu eenmaal altijd zo praat en helemáál als ik gespannen ben. Ik vertel er bij dat de levens van alle mensen van de hele wereld volgens mij beter zullen worden als onze klas mijn project-idee uit zal voeren. Want dáár gaat het om.

‘Nou Izzy. Als jouw idee iets is wat de levens van alle mensen beter maakt, is dat een bijzondere ontdekking en onze school heet nog wel “De Ontdekkingsreis”. Dat komt dus mooi uit. Kom op, Izzy. Zeg eens wat je project-idee is. Ik kan niet wachten.’

‘Nou juf, jongens en meisjes, ik vind dat we een project

moeten doen over Zielpers. Jullie kennen vast wel van die stemmetjes, die soms allemaal dingen in je oren fluisteren waar je erg over na moet denken. Dat doen ze meestal als er iets rottigs aan de hand is en je net je uiterste best aan het doen bent om niet verdrietig te worden. Ze fluisteren je dan dingen toe, waardoor je toch na gaat denken over dat éne waar je juist helemaal niet aan wilt denken. Dat zijn de stemmetjes van de Zielpers. We moeten erachter zien te komen hoe wij kunnen begrijpen wie ze precies zijn en wat ze ons duidelijk willen maken.’

Achter me hoor ik hoe Kaïn zijn lach probeert in te houden, maar ik snap dat het bij hem door de zenuwen komt. Hij heeft namelijk niet bepaald lieve, gezellige ouders en dat is typisch iets waar Zielpers op afkomen. Dan kunnen ze allemaal dingen in Kaïns oor fluisteren waardoor hij gaat denken dat hij geen goede ouders heeft. Iets wat hij natuurlijk niet wil denken. Geen één kind wil denken dat zijn ouders niet goed zijn. Wij, kinderen, houden nu eenmaal veel van onze ouders. Wat of hoe onze ouders ook doen. Dat zal altijd zo blijven en daarom zullen we nooit tegen ze zeggen dat ze iets niet meer moeten doen. Maar toch is dat soms hard nodig. Ouders kunnen zo vervelend zijn.

Het gelach van de giechelgrieten die helemaal achterin de klas zitten, irriteert me wel. Ze komen niet meer bij en als je het mij vraagt, komt dat alleen maar doordat ze een woord horen dat een beetje apart klinkt. Zoiets vind ik dus dom gedrag.

Ik ben even stil. Een halve seconde maar. Maar in die halve seconde gaan er ontelbaar veel gedachten door mijn hoofd. Gedachten waar ik nog nooit met iemand over heb gepraat. Zelfs niet met Kaïn en Liv. Zij zijn mijn beste vriend en mijn beste vriendin, want zij helpen me al vijf jaar en één maand elke schooldag met dingen die ik niet zelf kan: mijn jas aan-

en uittrekken bijvoorbeeld. Tussen de middag helpen ze me met brood eten. Vooral dan praten we over van alles. Nou ja, de laatste tijd praten alleen Kaïn en ik over allerlei dingen. Daardoor weet ik veel van wat er bij hem thuis aan de hand is en waarom hij zijn opa zo erg mist. Liv was altijd een vrolijke kletskaus, maar sinds een jaar of zoiets is dat minder geworden en de laatste weken komt er werkelijk geen woord meer uit haar mond. Er kan haast geen lachje meer vanaf. Zij zit dus ook ergens mee. Daarom weet ik zeker dat Kaïn en Liv met Zielpers te maken hebben en dat ze die Zielpers nog niet begrijpen. Ik denk dat dat voor de meeste kinderen uit onze klas zo is.

Als we mijn Zielpers-project gaan doen, moet ik de kinderen wel zover zien te krijgen dat ze daarover gaan vertellen. Dat lukt me natuurlijk het beste als ik zelf het goede voorbeeld geef. Ik zou bijvoorbeeld over mam moeten vertellen, want daar heeft mijn Zielper het bijna elke dag over, maar ik weet nog steeds niet wat ik volgens hem aan mijn probleem met mam moet doen en juf Jolanda en de kinderen hoeven niet te weten dat mam in het grote, enge huis woont, midden in de donkere bossen die een halve kilometer achter de grote huizen van de Nassaulaan beginnen. Mam is toch al zo apart.

Daarom denk ik dat ik beter over het geheim van pap en Sascha kan vertellen. Ik snap namelijk best wat ik daar volgens mijn Zielper aan moet doen, alleen durf ik het nog niet. Ja. Dat ga ik doen.

Nou zit ik alleen nog met de vraag of de giechelgrieten wel mee kunnen doen. Zij wonen in de Nassaulaan; de enige straat in het dorp waar nieuwe, grote huizen staan. Volgens mij hebben zij alles wat je als kind van een jaar of negen maar kunt wensen en hebben ze geen idee wat Zielpers zijn. Want Zielpers hebben niets te zoeken bij mensen die nooit ergens

mee zitten. Pap zegt altijd dat je er altijd op moet letten dat iedereen mee kan doen, anders ben je volgens hem niet eerlijk bezig. Dat is misschien wel zo, maar ik kan nu moeilijk zeggen dat ik het project toch niet door wil laten gaan.

‘Het woord “Zielpers” heb ik niet zelf bedacht,’ vertel ik maar gauw verder. Dat woord kwam zomaar in mijn hoofd. Ik weet wel dat Zielpers het meervoud is van Zielper.

‘Dat is mooi bedacht,’ merkt Kaïn op. ‘De letters van “plezier” zijn door elkaar gehusseld en daar is een nieuw woord van gemaakt. Plezier door elkaar gooien: dat is wat ze doen. Bij mij thuis zit er ook minstens één. Dat weet ik zeker. Als we die Zielpers eens kunnen ontmaskeren en als we ze de wereld uit kunnen helpen, zal alles een stuk leuker worden.’

‘Vertel mij wat.’ Er loopt een dikke traan over Livs wang die ze met de mouw van haar shirt gauw wegveegt.

Juf Jolanda schrijft de woorden ‘Plezier’ en ‘Zielper’ op het bord. ‘Dat heb je vlug gezien, jongen. Ik had er nog geen erg in.’

Ik ook niet. Ik heb er zelfs geen moment aan gedacht dat er iets bijzonders met die letters zou kunnen zijn. Maar dat zeg ik lekker niet hardop.

Juf Jolanda legt haar wijsvinger tegen haar lippen en denkt even diep na. ‘Izzy? Heb jij dat ook zo bedacht, zoals Kaïn het uitlegt?’

‘Ik denk inderdaad dat Zielpers om één of andere reden soms ons plezier door elkaar proberen te gooien. Maar dat zullen ze niet doen om ons te pesten.’

‘Nee. Waarom dan?’ Ik heb Kaïn nog nooit zo spottend iets horen vragen.

‘Nou,’ antwoord ik zo rustig mogelijk. ‘Volgens mij zijn die wezentjes aardiger voor ons dan we denken en proberen ze ons gewoon te helpen.’

‘Mooi dat je zo denkt, Izzy,’ glimlacht Kaïn sarcastisch. ‘Maar ik geloof er niets van.’

‘Dat is jammer voor je, vriend,’ zeg ik ongeduldig. ‘Het lijkt me beter om te proberen wat positiever naar de Zielpers te kijken. Daar word je zelf een stuk vrolijker van en het lukt toch niet om de Zielpers de wereld uit te helpen. Ze zijn namelijk onzichtbaar, dus je krijgt ze nooit te pakken.’

‘Zielpers zijn helemaal niet onzichtbaar,’ beweert Kaïn. ‘Kijk maar eens goed om je heen.’